SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 3 | 1. FEBRUAR 1927 | 76. AARGANG

JULEHILSEN FRA KIRKENS FØRSTE PRÆSIDENTSKAB.

Oversat fra »Liahona«.

Siden vor sidste Hilsen til Kirkens Medlemmer og Verdens Folk er et begivenhedsrigt Aar henrundet. Vi er et Aar nærmere Virkeliggorelsen af alle Kirkens Medlemmers og alle sande Kristnes Haab og Forventning om vor Herre Jesu Kristi Komme for at oprette sit Rige paa Jorden, da Fred og Kærlighed skal herske iblandt Menneskene, og vor Faders Vilje skal ske paa Jorden, som den sker i Himmelen.

Aaret 1926 gaar ud og det ny Aar gaar ind, med Kirken nydende et fuldt Maal af Fred og Fremgang.

Broderlig Kærlighed og godt Fællesskab hersker blandt Medlemmerne; deres Tillid til de Mænd, der præsiderer over Kirken er urokkelig, og deres Tro paa Gud, der staar som Hovedet, er tilkendegivet ved deres Arbejde.

Ingensinde tidligere i Kirkens Historie har Missionærernes Arbejde i Missionsmarken givet storre og mere opmuntrende Resultater end i afvigte Aar. Ny Omvendte er uafbrudt bleven

tillagt Kirken. Aldrig for har der nogensinde vist sig større Villighed til at modtage Kaldelse som Missionærer for at bringe Evangeliets Budskab til Verden. Ingensinde tidligere har der været tilkendegivet større Interesse for Tempelarbejdet, saavel for de levende som døde. Ved en udstrakt og hengiven Opfyldelse af Tiendeloven er Kirkens Finanser i en bedre Stilling end nogensinde for, og Administrationen af Kirkens Forretnings Affære er paa en sund Basis.

I Løbet af det henrundne Aar har der været lagt større Beslag paa Kirkens Midler til Opholdelse af Missioner, til Vedligeholdelse af Kirkens Skoler og til Opførelse og Udvidelse af Templer og Bedehuse end nogensinde før. Aaret 1926 har i Særdeleshed været et Mærkeaar for Opførelse af ny Kapeller. Alt dette har kun været mulig, formedelst Kirkens Medlemmers Liberalitet og Opofrelse med Hensyn til at betale Tiende og andre Ydelser.

Vi beder, at Herren vil belønne deres Trofasthed og aabne Himlens Vinduer og udgyde saa mange Velsignelser paa dem, at de ikke vil have Plads til dem.

Nu da Julen nærmer sig og vi lader dette Aar og de nærmest foregaaende Aars Begivenheder passere Revue, kan vi ikke undlade at erindre de Ord, som vor Herre Jesus Kristus ytrede for hans Korsfæstelse, da hans Disciple sagde til ham: »Hvad er Tegnet paa Din Tilkommelse og Verdens Ende?« Han svarede, I skal høre om Krige, og Rygter om Krige; og Folk skal rejse sig mod Folk og Rige mod Rige, og der skal være Hungersnød, Pestilense og Jordskælv her og der.«

I denne Uddeling sagde han til Kirkens Ældster: »Efter eders Vidnesbyrd kommer der Vidnesbyrd ved Jordskælv, hvilke skal foraarsage en Knagen i Jordens Midte og Menneskene skulle falde til Jorden og ikke være istand til at staa. Der vil ogsaa komme Vidnesbyrd ved Tordens Røst, Lynets Røst og ved Havets Bølgers Røst, som hæver sig fra Bunden.«

I Løbet af det henrundne Aar er der ofte forekommet Jordskælv med store Tab af Menneskeliv. Oversvømmelse har bragt Ødelæggelse og Død til mange Mennesker. Tornadoer

har ligeledes efteladt Ødelæggelse og Død paa deres Vej, medens Hungersnod og Borgerkrig har taget et frygteligt Antal Menneskeliv.

I Henhold til de paalideligste Oplysninger vedrørende Tab af Menneskeliv siden Verdenskrigens Begyndelse stiller Tallene sig saaledes: Verdenskrigen 9,000,000, Borgerkrige 6,000,000, Hungersdod 6,000,000, Epidemier 40,000,000, Jordskælv og Oversvommelser 2,000,000.

I alt dette erkender vi Herrens Rost talet igennem hans Tjenere, Profeterne, som kalder Jordens Mennesker til Omvendelse, advarende dem, sigende, at hans Doms Time og hans andet Komme er nær for Haanden.

Vi siger til alle Folk, kom til Kristus, antag ham som deres Skaber og som den, der styrer Verden. Menneskenes Frelse afhænger af deres Anerkendelse af Frelseren og Lydighed til hans Befalinger. Alene paa den Maade kan de sikre sig en vedvarende Frelse og Fred.

Til Kirkens Medlemmer siger vi: Staa paa hellige Steder, hold eder rene og uplettet af Verdens Synder, saaledes, at naar hans Dom gaar over Jorden, I maa blive bevaret lig gamle Israel.

Heber J. Grant. *Anthony W. Ivins.*
Charles W. Nibley.

NAVNET „JOSEPH SMITH“ ER EN ANSTØDSTEN

(Af *H. J.* i »Liahona«.)

Siden den Dag, da Joseph Smith, de sidste Dages Profet, for første Gang vidnede til sine Medmennesker, at Gud vor himmelske Fader og hans Søn Jesus Kristus havde vist sig for ham som Svar paa hans Bøn om at erholde aandeligt Lys og Vejledning, har Navnet paa dette tapre Vidne om Sandheden været en Anstødssten for dem, der helst ønsker at vandre paa den religiose Vej, som er afstukken af Mennesker,

i Stedet for at vandre paa Guds sande Vej. Beviser herfor er ofte forekommet i Bemærkninger, der har været gjort til Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Helliges Missionærer, idet der ofte har været sagt: »Eders Lærdomme er gode, blot Navnet Joseph Smith var udeladt.«

Den genoprettede Kirkes Lærdomme afviger i meget fra alle de andre Kirker. Mange Bibelstuderende har ofte erklæret dem at være mere fornuftige end andre, de er bleven bekendt med; men naar Vidnesbyrd bliver baaret til dem, at vore Lærdomme er ikke Menneskelærdomme, men at de er gengivet ved guddommelig Aabenbaring i vor Tid ved Profeten Joseph Smith, der har modtaget dem fra den samme himmelske Kilde, hvorfra de oprindelig kom, da gaar de tilbage paa deres venlige Udtalelser. De forskellige religiose Samfund, grundlagt af Mennesker, har i lange Tider lært, at Gud ikke mere aabenbarer sig til Menneskene paa Jorden, og dette at nævne noget om nye Profeter eller ny Aabenbaring er hos disse misledede Mennesker en saa meningsløs Tanke, at de ikke vil give den Plads for et Øjebliks Overvejelse. At anerkende de Sidste-Dages Helliges Lærdomme for at være mere fornuftige og mere bibelske end andre Kirkesamfund, og da gaa tilbage paa deres Udtalelser, saa snart de finder ud, at vi paastaar, at de er af himmelsk Oprindelse, er sikkert meget ufornuftigt af den, der giver sig ud for at være en troende Kristen.

Denne øjeblikkelige Erkendelse, som er henvist til, mener i Virkeligheden mere end det, der kommer tilsyne paa Overfladen. Faktum er nemlig, at det er ikke denne menneskelige Paastand, der gores, som er forkastelig, men det er Storheden af den; thi saadanne Paastande har altid været meget fornærmelig for dem, der ikke gor Fordring paa mere end menneskelig Autoritet. Grundet paa en Listighed hos Mænd, som er interesseret i at modarbejde Sandheden, er mange ædelsindede Mennesker blevet ledet til at forkaste Sandheden, forkaste Herrens bemyndigede Tjeneres Vidnesbyrd til dem i disse de sidste Dage, hvorved de har afskaaret dem selv, i det

mindste for en Tid, fra denne uvurderlige Velsigelse, som ikke paa nogen anden Maade kan blive deres.

Bibeltroende, som læser Skrifterne og studerer Kristi Liv, udtaler deres Forundring over, at medens Jesus var her i Kødet, blev hans Vidnesbyrd forkastet, tiltrods for at Skrifterne saa tydelig forklarede Maaden, paa hvilken han skulde komme. Hans Tale og det vidunderlige Arbejde, han udforte, beviste tydelig hans Paastand, at han var Guds Son; men medens Folket ærede de gamle Profeter, som forlængst var døde, vendte de det dove Øre til deres Herre og Konge, medens han var iblandt dem; thi kun faa gav Agt paa hans Vidnesbyrd. De fleste af dem tænkte kun paa hans tarvelige Fodsel og talte ringeagtende om ham som en Son af Joseph og en Nazaræer; hvilket forekom dem at være tilstrækkelig Aarsag til at forkaste hans Vidnesbyrd og folge de Dages populære Ledere, hvorved de bragte megen Forbandelse og Sorg over dem selv og deres Efterkommere.

Med denne tragiske Side af Jodernes Historie liggende foran dem som en Advarsel og Vejleder, er der desuagtet mange Mennesker i vore Dage, der forsoger at retfærdiggøre sig selv ved at forkaste Vidnesbyrdet af de sidste Dages Profet Joseph Smith, formedelst hans ringe Oprindelse, og fordi han ikke var oplært i Verdens Visdom; uden at agte paa det Faktum, at Guds Son og hans udvalgte Vidner i tidligere Dage var ligesom ham, udgaaet fra den almindelige Befolkning. Alligevel skinner disse Lærdomme som de klareste og mest inspirerende Ædelstene i Datidens Literatur. Den samme fine Kvalitet tilhører ogsaa vor Tids Profet. Hans Lærdomme indeholder de mest værdifulde Bidrag om religios Kundskab i Verden siden Afslutningen af den apostoliske Tid. Deres fremragende Kvalitet giver en paalidelig og tilfredsstillende Kundskab om de religiose Opgaver, der forstyrrer Verden, om hvilke intet autentisk Svar er fremkommet fra nogen anden Kilde. Andre Mennesker har tilkendegivet deres Meninger og Anskuelser med Hensyn til Religioner, men deres Ideer har ikke kunnet bestaa Proven. Naar Herrens Profet Joseph

Smith, ved hvis Navns Nævnelse saa mange vendte sig hovmodig bort, gengav de grundlæggende Principper til den kristne Tro, blev de lydige til Fornuftgrundene og kom snart i Harmoni med Guds aabenbarede Sandheder.

Ifolge guddommelig Anordning staar Joseph Smith som Hovedet for den ny Uddeling af Evangeliet, og eftersom Tiden forlober, er Storheden af hans Mission bleven mere forstaaet, og de, der ved letsindige Mennesker er bleven ledet til at tale ufordelagtigt om ham, vil gore vel i at overveje hans Lærdomme, med et oprigtigt Ønske om at forstaa Sandheden, som han forkyndte. De, der vil gøre dette, vil finde, at nogle af deres Livs storste Overraskelser er i Behold for dem.

UDE FRA.

DØDSFALD.

Bothilde Nielsen dode i sit Hjem i Bancroft, Idaho, den 9. Dec. Hun blev fodt i Sverige den 2. Jan. 1860 og blev gift med C. W. Nielsen i Kobenhavn den 14. Okt. 1892. De emigrerede til Newton i 1905 og flyttede til Bancroft i 1909.

Hun var altid gæstfri og venlig og afholdt af alle, som kendte hende. Et stort Antal Missionærer har nydt af hendes Gæstfrihed i Kobenhavn. Hun var tro og pligtopfyldende, levede og dode som en trofast Sidste-Dages Hellig.

Begravelsen fandt Sted den 12. Dec. fra Idaho Stavs Tabernakel i Bancroft. Trods det kolde, stormfulde Vejr var Deltagelsen stor, og et Væld af Blomster prydede Kisten og Forhojningen. Ældsterne George H. Fisher, J. Fred Corbett og Jos. H. Gilbert talte ved Baaren, og smukke Sange udfortes af en Kvartet og af en Solist.

Hun efterlader sig sin Mand og 3 Dotre, Mrs. Mary Nielsen, Bancroft, Mrs. Ellen Davis, Logan, og Miss Harriet Nielsen, Bancroft.

STATISTISK RAPPORT FOR DEN DANSKE MISSION 1926,

SAMMENLIGNET MED 1925.

	Aalborg		Aarhus		København		Total	Total
	1925	1926	1925	1926	1925	1926	1925	1926
Antal Missionærer den 31/12	6	6	11	17	6	7	23	30
Antal Mormons Bøger omsat	100	64	130	148	49	24	279	236
» andre Bøger omsat	90	108	55	135	122	41	267	284
» Hefter over 16 Sider	3719	3196	302	2605	474	617	4495	6418
» Skrifter uddelt	29,374	53,345	55,908	69,164	25,768	34,582	111,050	157,091
» Evangeliske Samtaler	2106	3067	861	5465	644	1591	3611	10,123
» Møder afholdt	452	439	721	1180	328	267	1501	1886
» Børn velsignede	5	6	11	9	5	6	21	21
» døbte	21	20	31	16	21	14	73	60
» ordineret	9	12	5	4	15	8	29	24
» emigreret	3	2	14	7	9	5	26	14
» døde	9	3	2	2	3	9	14	14
Antal bogført den 31/12 1925-26 — Ældster	20	20	29	29	28	25	77	74
Præster	6	8	11	12	14	15	31	35
Lærere	13	14	11	13	13	15	37	42
Diakoner	8	11	11	»	9	9	28	20
Medlemmer	305	315	376	383	655	664	1336	1362
Børn	42	43	55	62	35	38	132	143
Total	394	411	493	499	754	766	1641	1676

TIL DE UNGE.

Vi maa handle saavel som at vite.

Av *Thomas L. Martin* i »Young Woman's Journal«.

Det er en ting at *vite*, hvad som er ret, men en anden ting at *gjøre* det. Det er handlingen, ikke kundskapen, der utgjør storstedelen av retfærdigheten. Du har muligens læst om de store aarlige festligheter, der engang avholdtes, mens Grækenland var i sin glans. Det store Coloseum med Atenerne paa den ene side og Spartanerne paa den anden var fyldt til trængsel, længe for festligheterne begyndte. Ved en saadan anledning, naar alt var iorden for dagens begivenheter, kom en gammel Atener stottende sig paa en kjæp og arbeidet sig frem mot indgangen. Han saa sig om, forst til hoire saa til venstre, og et skuffet uttryk kom i hans ansikt, idet han erfarte, at der ikke var en tom plads, hvor han kunde sætte sig. Nogen gutter av Atenierne, der sat forrest, vinket til den gamle mand, at han kunde komme og sitte med dem. Idet den gamle Atenier forsogte at sætte sig ned, optok gutterne pladsen til stor skuffelse for den gamle herre, og en fnisen hortes av gutterne, der hadde spillet ham dette puds. Dette gjentok sig flere ganger. Endelig vinket de spartanske gutter paa den anden side av arenaen paa den gamle, at han skulde komme og dele pladsen med dem. Da han kom dit bort, reiste gutterne sig, indtil den gamle hadde sat sig, og saa delte de den tiloversblevne plads mellem sig. Dette gjorde et saa stort indtryk paa den store forsamling, at de alle som en reiste sig til ære for den spartanske ungdom. Atenieren reiste sig oieblikkelig, og med fingeren pekte han paa de unge gutter av Atenerne, der hadde behandlet ham saa uhofligt, og han sa med eftertryk: »I Atenere *vet*, hvad der er ret, men Spartanerne *gjor*. hvad der er ret.«

Det er en ting at vite, men en anden at handle. Denne tanke kommer til os hver dag, idet vi lægger mærke til vore unge kamerater og bekjendte. Nogen baade *vet* og *handler;* disse

klatrer opad stigen, der leder til fremgang. Det er inspirerende at lægge mærke til saadanne personer, der utfører de ting, som andre vet burde bli utført, men lar det ugjort. Det er en heldigstillet person, som fra sin barndom blir lært, at livet har en hensikt, og at jo mere virksom han er i de ting, som er ret, des nærmere opfylder han denne hensikt. Mennesket er sat paa jorden for at ha fremgang, og det vil ikke lykkes ham foruten anstrængelse. Enhver av os har en viss grad av energi at utøve hver dag, og dersom en del derav er benyttet paa gatehjørnene blandt de, som bortodsler tiden, da kaster vi bort det, som aldrig kan gjenvindes. Paa den anden side, dersom vi vaakner op om morgenen med den tanke i vort sind, at livet er, hvad vi gjør det til, og at det er for os at faa noget stort utav det, da vil enhver handling gjennem dagen være virkningsfuld, og enhver, med hvem vi kommer i forbindelse, vil bli større og bedre, fordi han har mødt os.

Der kunde bringes mere glæde ind i ethvert samfund, dersom nogen vilde søke at benytte den bortodslede tid til noget nyttig. De kommunale underholdningssteder er ypperlige. Vi kan bli kjendt med mænd og kvinder fra historien gjennem vore kommunale biblioteker. Enhver ung mands og kvindes sociale og fysiske utvikling kan forbedres, dersom totalsummen av ungdommens energi i samfundet blev bragt sammen og utnyttet i en bestemt hensikt. Vore søndagsskoler behøver hjælp. Enhver biskop i ethvert »ward« trænger folk til at hjælpe sig med de store religiøse opgaver. Hvorfor kan vi ikke brætte op ærmene og ta fat? Livet vilde da være av saa meget større værdi for enhver av os. Vi vilde da opfylde hensikten, hvorfor vi er sat her paa jorden. Vi vilde gjøre vore forældre til de lykkeligste av alle folk, og livet vilde betyde mere for os, fordi vi har gjort mere nytte ut av det. Lat os ta fat og sprede den underretning til hele verden, at vi er retfærdighetens *gjørere*, saavelsom at vi eier kundskapen dertil.

Oversat av *Borgh. Nielsen.*

TRAGTER EFTER DE AANDELIGE GAVER.

»Men til enhver gives Aandens Aabenbarelse til det, som er gavnligt. En gives nemlig ved Aanden Visdoms Tale; en anden Kundskabs Tale ifølge den samme Aand.« (1. Kor. 12: 7, 8.) Paulus siger endvidere: »Tragter efter de aandelige Gaver.« (1. Kor. 14: 1.)

Af ovenanførte Skriftsteder fremgaar det klart, at Apostlene opmuntrede og lærte de Hellige i gamle Dage om at søge efter at komme i Besiddelse af aandelige Gaver, som Aanden da vilde give til hver især, eftersom det var gavnligt. Ingen kunde vente at modtage disse Gaver uden at tragte efter og anstrenge sig for at erhverve sig dem. Ogsaa i denne Henseende var det af Vigtighed at følge Jesu Befaling: »Soger, og I skulle finde«, eller »søger først Guds Rige og hans Retfærdighed«. Man skulde soge for at finde Guds Rige og selv gøre noget for at komme ind i det og derved opnaa »hans Retfærdighed«, og man kunde med ligesaa god Grund tro, at evig Frelse i Guds Rige kan opnaas uden den ringeste Anstrengelse fra vor Side, som at man kan modtage Aandens Gaver uden at tragte efter dem.

Det er især med Hensyn til de to aandelige Gaver, omtalt i ovenanførte Skriftsted: Visdoms Tale og Kundskabs Tale, at vi i det følgende vil gøre nogle Bemærkninger om. Hvad er Kundskab? Det er ikke det samme som Tro, men derimod en Vished om eller Kendskab til det, som man har Kundskab om. Denne Kundskab kan erholdes enten ved direkte Aabenbarelse fra Gud eller ved Grænskning og Erfaring paa almindelig Maade, enten gennem personlige Anstrengelser eller tilfældige Omstændigheder, som vi kommer i Berøring med; men hvad enten vi modtager denne Kundskab eller Visdom paa den ene eller anden Maade, saa kan man kun vente, at »Aanden« vil give »Kundskabs Tale« til den, som har Kundskab. Jesus sagde: »Derfor er hver skriftklog, som er *oplært*

for Himmeriges Rige, ligesom en Husbond, der tager nyt og gammelt frem af sit Forraad.« (Matt. 13: 52.)

Herren sagde til Profeten Joseph: »Udsøg Visdom af de bedste Bøger, sog Lærdom ved Læsning og ved Tro.« Af den Grund blev en Klasse oprettet for Brødrene, hvor de kunde modtage Undervisning og Belærelse, og selv Profeten, der havde Tungemaalsgaven, Oversættelsesgaven, Profetiens Gave og mange andre af Aandens Gaver, vedblev dog at tragte efter Kundskab og Visdom paa den Maade, som Herren havde befalet, nemlig ved Læsning af de bedste Boger og ved at lade sig undervise i fremmede Sprog af Lærere, ligesom enhver anden Mand maa gøre, der ønsker at erhverve sig Kundskab i et eller andet Fag eller Videnskab. Paa den Maade fik han lidt Indsigt i det tyske og det hebraiske Sprog og ansaa det som en Ære at have erhvervet sig disse og andre Kundskaber ved at tragte efter dem.

Naar Joseph derfor talte lig en »skriftklog, som er oplært for Himmeriges Rige«, og frembragte af sit Forraad »nyt og gammelt«, og Herrens Aand gav ham Visdom til at fremsætte sine erhvervede Kundskaber paa en overbevisende og interessant Maade, saa maa man vel med Paulus kunne sige, at »Aanden giver til enhver det, som er gavnligt«; thi en gives Visdoms Tale ved Aanden, en anden Kundskabs Tale ved den samme Aand. Det er Aanden, som fremdrager af det Forraad, Taleren er i Besiddelse af, og ordner det paa en saadan Maade, at det bliver baade Kundskabs- og Visdomstale til Menighedens eller Kristi Legemes Opbyggelse, men hvor der intet Forraad findes, der vil det være saare vanskeligt, selv for Guds Aand, at faa noget gavnligt eller værdifuldt frem, eller lade en Person holde en »Kundskabs Tale«.

Med Hensyn til Visdoms Tale, som ogsaa er en af Aandens Gaver, kan de samme Regler anvendes, idet Herren siger: »Udsog Visdom af de bedste Boger.« Hermed kan naturligvis kun menes de Sandheder, som indeholdes i disse. Al sand Videnskab er indbefattet i den her omtalte Visdom. Der er intet

undtaget. En Ældste, som er bekendt med Verdenshistorie, Geografi, Geologi eller Astronomi, er langt bedre i Stand til at fremsætte Evangeliets Principper for Mennesker, som er mer eller mindre kendt med disse Videnskaber, end den, der er uvidende om disse, uagtet denne sidste kan have ligesaa megen guddommelig Myndighed til at undervise sine Medmennesker og udføre Evangeliets hellige Ordinancer, som sin mere oplyste Broder og Medarbejder.

Bibelkundskab er sikkert nok en af de første Videnskaber, som en Ældste bør søge at komme i Besiddelse af, men Kendskab til Sproget, indbefattende Grammatik og Retskrivning, er næsten ligesaa nødvendigt for en Herrens Tjener, der ønsker at være sine Medmennesker til saa megen Nytte som muligt i den Tid, han er i aktiv Tjeneste som Missionær; thi kun ved at forstaa Sprogets Regler og saaledes være i Stand til at udtrykke sine Tanker paa en forstaaelig Maade, kan han tilfredsstille de Krav, som med Rette kan stilles til den, der repræsenterer Guds Værk og paa en Maade holder sine Medmenneskers Skæbne i sin Haand, idet han er Evangeliets Forkynder. At Visdoms Tale og Kundskabs Tale derfor henregnes til de mest værdifulde Gaver, som de Hellige kan tragte efter, er saaledes ikke til at undres over. Men de kommer ikke uden Bestræbelser fra vor Side.

»Udsøg Visdom af de bedste Bøger, søg Lærdom ved Læsning og ved Tro.«

FORNUFTMÆSSIG TEOLOGI.

Af Dr. *John A. Widtsoe* af de Tolvs Raad.

(Fortsat fra Side 31.)

JORDELIVETS BEGYNDELSE MENNESKETS KOMME.

Den i det store Raad vedtagne Bestemmelse blev ufortøvet sat i Udførelse af dem, der blev anbetroet dette Hverv.

Jordens Skabelse. Det første Skridt i Udførelsen af den store Plan var at berede et Sted, hvor de forsinkede Erfarin-

ger kunde erholdes. I denne Hensigt blev Jorden dannet af materielle Stoffer, der fandtes i Universet, og som formedelst Guds Intelligens og Magt blev samlede og formede til en Jord. Jorden blev ikke skabt af intet, ejheller blot ved, at Gud saaledes bod det ske, uden for saavidt som hans Vilje og Ordre var bestemmende for, at Arbejdet skulde foretages. Heller ikke blev Jorden dannet ved, Menneskers Vis, at lægge Sten paa Sten eller foje Materiale til Materiale; men derved, at uhyre Kræfter, der allerede eksisterede i Universet og ved Guds styrende Intelligens var sat i uophorlig Bevægelse, samlede og anbragte paa rette Sted de materielle Stoffer, hvoraf Jorden bestaar, saaledes at denne Klode til sidst — efter lange Tidsperioders Forlob — blev skikket til at være et Opholdssted for Mennesker.

Ved Jordens Dannelse saavel som ved alle andre Ting, der angaar Menneskets Liv og Udvikling, foregik alt i den storste Orden og i fuldstædig Harmoni med de i Universet herskende Love. De mosaiske seks Dage repræsenterer visse paa hinanden folgende Stadier i Jordens Historie, hver paa umaadeligt store Tidsrum. Naturens Kræfter virker uophorligt, men langsomt i Udforelsen af store Underværker.

Bygmestrene. Verdens Skabelse, hvis Enkeltheder er Mennesket ukendt, maa have været af umaadelig stor Interesse for de intelligente Væsener, der formedelst deres ophojede Stilling og store Kundskab besad den fornodne Magt over Universets Elementer og Kræfter til at danne en Jord.

Tre store, intelligente Væsener besad den hojeste Autoritet og Myndighed ved Jordens Dannelse, nemlig: Gud, Faderen, hans Son, Jehovah, som blev Kristus, og Michael, som blev det første Menneske, Adam.

Det var ganske naturligt, at netop disse tre Væsener skulde deltage i Skabelsesværket, hvorved Jorden beredtes til et Opholdssted for Aanderne; thi forst og fremmest var det formedelst Gud, Faderen, at de aandelige Legemer fik Lejlighed til at paabegynde den Lobebane, der forer hen til evig Forfremmelse; dernæst var det om Jehovahs, Guds Sons, Mis-

sion, at Uenigheden herskede imellem Aanderne i det store himmelske Raad, og endelig var det Adam, eller Michael, der blev udvalgt til at være det første Menneske paa Jorden, og der underkaste sig Døden, saaledes at Frembringelsen af jordiske Tabernakler for Aanderne kunde blive paabegyndt. Disse tre Væsener, der er saa alvorligt interesserede i Menneskeracens Skæbne, havde Ledelsen ved Dannelsen af en Jord, der kunde blive et passende og behageligt Opholdssted for de jordklædte Aander.

Menneskets Fremkomst. Jordens Skabelse var nu til sidst fuldendt. Saa kom Adam, det første Menneske, og hans Hustru Eva til Jorden. Beretningen om, at Mennesket blev dannet af Jordens Støv, er kun en billedlig Fremstilling og betyder simpelthen, at Mennesket, ligesom Jorden, blev skabt af universale, materielle Stoffer. Ligeledes er Beretningen om, at Gud indblæste Livets Aande i Mennesket, kun et Symbol paa, at en uodelig Aand har Bolig i Legemet. Selve Maaden, hvorpaa Mennesket blev anbragt paa Jorden, vides ikke med Sikkerhed og er heller ikke nodvendigt at vide, for at Frelsningsplanen kan blive tydeligt forstaaet. Vi kan være forvissede om, at den første Mand og den første Kvinde var evige Væsener, der underkastede sig Livet her paa Jorden, saaledes at den Proces, at iklæde evige Aander med jordiske Legemer, kunde begynde paa Jorden. I Betragtning af de store Opofrelser, de gjorde, for at den store Plan kunde blive Virkelighed, er Adam og Eva den store Helt og Heltinde i Menneskeslægtens Historie.

»*Faldet*«. Sagn og Traditioner af bibelsk Oprindelse blandt alle Folkeslag taler om vore første Forældres »Fald« fra Guds Naade. En Begivenhed, kaldet Syndefaldet, fandt ganske rigtigt Sted, men det var en nodvendig Del af den store, oprindelige Plan. Adam og Eva var evige Væsener, og som saadanne ikke Dødens Baand underkastet. Ikke desto mindre maatte de nodvendigvis underkaste sig Døden, dersom deres Efterkommere skulde arve forkrænkelige Legemer.

Altsaa var Faldet simpelthen en forud overlagt Brug af

Loven, hvorved Adam og Eva selv blev dødelige og derfor kunde avle dødelige Børn. Mennesket forstaar ikke fuldstændig hverken denne Begivenheds nøjagtige Natur eller Maaden, hvorpaa vore første Forældre anvendte den paagældende Lov. Den Beretning, Bibelen giver os desangaaende, er uden Tvivl kun figurlig.

Der var ingen væsentlig Synd forbundet med »Syndefaldet« med Undtagelse af, at Overtrædelse af en hvilken som helst Lov, enten med frit Forsæt eller anderledes, altid bringer visse Følger. Adams og Evas »Fald« var en Nødvendighed; thi uden dette vilde der aldrig være blevet avlet Aander, iførte dødelige Legemer, paa Jorden, og den Plan, der blev fremlagt for og antaget af det store Raad i Himlen, vilde have været virkningsløs. Derfor, »Adam faldt, for at Mennesket kunde blive til«.

Den første Velsignelse. Forbandelsen, saakaldet, som Gud udtalte over Adam, da han blev vist ud af Edens Have, nemlig, at han i sit Ansigts Sved skulde fortjene sit Brød, er muligvis den største af alle Menneskets modtagne Velsignelser; og den er kun en ligefrem Benyttelse af en stor og evig Lov. Lige fra Begyndelsen af den dunkle Fortid, da Mennesket i sin uhyre Fremtidsmuligheder, har det været underkastet denne store Udviklingens Lov, der forudsætter, at kun ved personlig Anstrengelse kan de ønskede Goder erhverves.

Udvikilngen koster ihærdig Selvanstrengelse. Den aktive Vilje gaar forud for hvert Skridt fremad. At gøre Brug af Viljen er Arbejde, som godt kan lignes ved »Ansigtets Sved«. Den saakaldte »Forbandelse« er dog forbunden med det Løfte, at Mennesket, formedelst Viljens Udøvelse, kan gøre sig Jorden underdanig og lade den frembringe alle Livets Fornødenheder. I et Univers, styret og kontrolleret af den højeste Intelligens, kan der ikke være nogen Tvivl om, at den intelligente Vilje til sidst, til egen Gavn og Nytte, skal kontrollere ikke alene det, der hører Jorden til, men alle Universets Kræfter. Den Undertvingelse, som Jorden skal blive Genstand for, afhænger alene af, i hvor høj Grad Mennesket udøver sin

Vilje, eller, med andre Ord, i hvor høj Grad han gør Brug af den første Velsignelse.

Edens Have. De første Dage, som den første Mand og den første Kvinde tilbragte paa Jorden, er af umaadelig stor Interesse for enhver, der studerer dette Emne; og det maa beklages, at saa lidt paalidelig Kundskab om hine tidlige Dage er naaet at komme os i Hænde.

I Edens Have vandrede Gud omkring med Mennesket og belærte ham angaaende den evige Sandhed. Ifølge Profeten Joseph Smiths Udsagn var Edens Have, Adams og Evas første jordiske Hjem, beliggende i Nærheden af Byen Independence i Staten Missouri i de Forenede Stater. Nogle Snese (amerikanske) Mile nord eller ost for Byen Independence findes rimeligvis det Sted, hvor Adam og Eva opholdt sig, efter at han var bleven uddreven fra Edens Have. Staten Missouri og Landstrækningerne der omkring er derfor af ualmindelig stor Interesse for dem, der annammer Evangeliet, saaledes som det er blevet gengivet til Jorden i disse de sidste Dage.

En god Begyndelse. I alt, hvad der angaar Paabegyndelsen af Menneskets Jordeliv, vil det bemærkes, at omhyggelige Forberedelser er bleven gjort. Ingen blind Skæbne har faaet Lov til at føre det mod et ukendt Maal; derimod har intelligente Kræfter sørget for Mennesket fra først til sidst, saaledes at hele dets Livslob, baade her og hisset, følger en bestemt Orden og System.

(Fortsættes.)

INDHOLD:

Julehilsen fra Kirkens Første Præsidentskab 33
Navnet »Joseph Smith« er en Anstødssten 35
Ude fra 38
Den Danske Mission 39
Til de Unge 40
Tragter efter de aandelige Gaver 42
Fornuftmæssig Teologi 44

SKANDINAVIENS STJERNE, Jesu Kristi Kirke af SidsteDages Helliges Organ i Danmark og Norge, udkommer den 1. og 15. i hver Maaned og koster 6 Kroner pr. Aar eller 25 Øre pr. Nummer. Til Salg paa alle Missionens Kontorer.

Udgivet og forlagt af JOSEPH L. PETERSEN, Korsgade 11, Kbhvn. N.

Trykt hos F. E. Bording.